

PROP DE VOSALTRES

Orgullosos de la nostra fe

Estimats diocesans:

Admiro els columnistes que escriuen cada dia als diaris i a les xarxes socials perquè sempre expressen idees o intuïcions que ens ajuden a reflexionar. Aquest no és el meu cas ja que, com que escric cada setmana, no m'és fàcil trobar temes d'interès per a tothom. Em consola, però, veure que hi ha assumptes tractats i informacions fetes per altres instàncies de l'Església universal i, per tant, tothom pot completar la seva opinió i elaborar un judici més precís. Avui no us proposo diferents textos sobre un mateix tema, sinó que reproduïxo el meu comentari del fullet que es distribueix a totes les parròquies amb motiu de l'ESGLÉSIA DIOCESANA-DIADA DE GERMANOR. Ho faig per al *Full dominical* i per a la premsa local que amablement el publica cada diumenge. Hi diu:

«Quan les paraules tenen diferents significats, acostumem a acudir al diccionari per poder triar aquella accepció que s'acomoda millor a allò que pretenem afirmar. Altres vegades acudim a famosos pensadors perquè ens il·lustrin sobre un aspecte concret de la nostra intenció. Gairebé sempre recorrem també a un text bíblic per descriure una situació i per implicar la nostra vida d'acord amb la fe que professem.

Al diccionari de la Real Acadèmia Espanyola (RAE) el terme *orgull* s'equipara a *arrogància*. Al de sinònims apareixen: *supèrbia, envaniment, altivesa, arrogància, vanitat, presumpció...* En el camp dels pensadors també tenim una àmplia gamma per definir *orgull* i el seu adjectiu *orgullós*. Molts d'ells fan referència a les accepcions dels diccionaris que

engrandeixen a la persona ratllant l'enaltiment del propi jo. És un àmbit d'estricta desenvolupament egoista i d'oblit de l'accepció que la vincula amb la solidaritat.

Recorrent a sant Pau podem llegir: «Doncs el motiu del nostre orgull és el testimoni de la nostra consciència... ella ens assegura que procedim... amb la sinceritat i l'honradesa de Déu [...] espero que entengueu completament que som nosaltres el

vostre motiu d'orgull, igual que vosaltres del nostre» (2Cor 1,12 ss.)

Amb aquestes paraules tenim resumida la intenció i l'expressió escrita de tot cristià que se sent a gust amb la seva fe perquè dona sentit a la seva vida i percep que proporciona felicitat a milions de persones que lliuren la seva vida al servei dels altres. La comparació es dona entre membres de la comunitat que competeixen en generositat i eviten mirar-se només a sí mateixos. Que s'alegren de l'autenticitat dels altres i prometen la superació dels egoïsmes per sentir orgull de les conseqüències de la pròpia fe, que es tradueix en la caritat sense límits i per sempre.

No tinc cap mena de dubte que la immensa majoria de catòlics estan contents i orgullosos de la fe que professen. Crist n'és el centre, i motiva que les relacions humanes s'emboïllin amb la felicitat del qui dona en caritat i del qui es dona en permanent servei. Un any més sol·licitem de tots els qui desenvolupen l'obligació de batejats, l'augment de la responsabilitat de les vostres obres perquè la comunitat eclesial pugui oferir al món fruits de bones obres perquè qualsevol se senti feliç amb l'atenció i el servei que la nostra activitat repercuteix en els altres. No hi ha major glòria ni orgull més gran que la lloança a Déu i la dedicació al proïsme. Això és el que fa l'Església cada any passant comptes, presentant les seves obres que beneficien a tothom i demanant la justa col·laboració perquè mai s'aturi aquest admirable servei a tota la societat.»

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Comunicació i Sínode a la Trobada Ibèrica

Els bisbes de les Comissions Episcopals de Comunicació d'Espanya i Portugal han abordat, entre el 23 i el 25 d'octubre, la forma de comunicar el Sínode, en el decurs de la Trobada Ibèrica celebrada al Centre Pastoral Pau VI de la població portuguesa de Darque, a Viana do Castelo.

El bisbe Salvador hi va prendre part com a integrant de la Comissió Episcopal per a les Comuni-

cacions Socials de la Conferència Episcopal Espanyola.

La Trobada Ibèrica 2023 coincidia amb la celebració al Vaticà de la primera sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode. Per això, es va triar com a tema «Sinodalitat i comunicació», amb ponències del pare Alexandre Palma i del vaticanista Antonio Pelayo.

CERCA DE VOSOTROS

Orgullosos de nuestra fe

Queridos diocesanos:

Admiro a los columnistas que a diario escriben en los periódicos o en las redes sociales por que siempre expresan ideas o intuiciones que ayudan a los demás a reflexionar. No es mi caso ya que escribiendo cada semana, no me es fácil encontrar temas de interés para todos. Me consuela saber que hay asuntos tratados e informaciones ofrecidas por otras instancias de la Iglesia universal y, de este modo, todos pueden completar su opinión y elaborar un juicio más certero. Me pasa hoy al no proponer varios textos para un mismo tema escritos por la misma persona. Por ello reproduzco mi comentario del folleto que se distribuye con motivo de la IGLESIA DIOCESANA-DIADA DE GERMANOR en todas las parroquias. Lo hago para el *Full dominical* y para la prensa local que amablemente lo publica todos los domingos del año. Dice así:

«Cuando las palabras tienen varios significados solemos acudir al diccionario para poder escoger aquella acepción que se acomoda mejor a lo que pretendemos afirmar. Otras veces nos dirigimos a afamados pensadores para que nos ilustren sobre un aspecto concreto de nuestra intención. Casi siempre recurrimos también a un texto bíblico para describir una situación y para implicar nuestra vida con arreglo a la fe que profesamos.

En el diccionario de la Real Academia Española (RAE) el término *orgullo* es equiparado a *arrogancia*. En el de sinónimos aparecen: *soberbia, engreimiento, alternería, arrogancia, vanidad, presunción...* De los pensadores tenemos una gama amplia para definir *orgullo* y su adjetivo *orgullosos*. Muchos de ellos hacen referencia a las acepciones de los diccionarios que agrandan a la persona rayando en el enaltecimiento del propio yo. Es un ámbito de estricto desarrollo egoísta y olvido de la acepción que la vincula con la solidaridad.

Recurriendo a san Pablo podemos leer: «Pues el motivo de nuestro orgullo es el testimonio de nuestra conciencia... ella nos asegura que procedemos... con la sinceridad y la honradez de Dios... espero que entendáis completamente que somos nosotros vuestro motivo de orgullo, lo mismo que vosotros el nuestro» (2Cor 1,12 y ss.).

Con estas palabras tenemos resumida la intención y la expresión escrita de todo cristiano que se siente a gusto con su fe porque da sentido a su vida y percibe que proporciona felicidad a millones de personas que entregan su vida al servicio de los demás. La comparación se da entre miembros de la comunidad que compiten en la generosidad y evitan el ensimismamiento. Que se alegran de la autenticidad de los otros y prometen la superación de los egoísmos para sentir orgullo de las consecuencias de la propia fe que se traduce en la caridad sin límites y para siempre.

No me cabe la menor duda de que la inmensa mayoría de católicos están contentos y orgullosos de la fe que profesan. Cristo es el centro de la misma que motiva que las relaciones humanas se envuelvan en la felicidad del que da en caridad y de quien se da en permanente servicio. Un año más solicitamos de todos que desarrollen su obligación de bautizados en el aumento de la responsabilidad de nuestras obras para que la comunidad eclesial pueda ofrecer al mundo frutos de buenas obras para que cualquiera se sienta feliz con la atención y el servicio que nuestra actividad repercute en los demás. No hay mayor gloria ni mayor orgullo que la alabanza a Dios y la dedicación a los semejantes. Eso es lo que hace la Iglesia cada año dando cuentas, presentando sus obras que benefician a todos y pidiendo la justa colaboración para que nunca se detenga este admirable servicio a toda la sociedad.»

Con mi afecto y bendición,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Nova obra per al Museu i restauració a la Sang

El Museu de Lleida Diocesà i Comarcal ha incorporat a les seves col·leccions una escultura gòtica del Mestre d'Albesa dedicada a sant Salvador, adquirida pel Departament de Cultura a una família de Vilanova del Segrià per 70.000 euros. La iconografia mostra una representació de Crist del Judici Final, que segueix els trets habituals del Mestre d'Albesa, a qui s'atribueix l'obra.

Amb la incorporació d'aquesta escultura es completa la part dedicada a l'Escola de Lleida, un dels episodis destacats del Museu de Lleida i un dels que configura la seva personalitat i identitat.

D'altra banda, la Mare de Déu de la Soledat ja disposa, des del passat 28 de setembre, del mantell que s'utilitza en les solemnitats al culte de l'Església de la Sang, un cop ha superat el procés de restauració al qual ha estat sotmès. És la segona peça que es recupera del seu malmès estat de conservació la

Congregació de la Puríssima Sang, que afronta aquestes restauracions a través d'una captació popular.

Mor mossèn Josep Lluís Molet

El prevere Josep Lluís Molet Fauria va morir, el passat diumenge 22 d'octubre, als 92 anys d'edat i 62 de sacerdoci. El sacerdot, jubilat, vivia a la Casa Sacerdotal de Lleida i havia estat rector,

entre altres parròquies, d'Almacelles, Gimennells, Albatàrrec, Sucs i Seròs, i havia col·laborat darrerament a les del Pilar i Sant Llorenç a la ciutat de Lleida. El bisbe Salvador va presidir el seu funeral a la Catedral de Lleida.

Entre altres, va exercir els càrrecs d'actuari del Tribunal Eclesiàstic i oficial de la Secció de Matrimonis de la Cúria diocesana (1977-1987), jutge prosinodal (1981-1993), promotor de Justícia i defensor del Vincle (1985-1993). Jutge del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi i jutge delegat adjunt del Tribunal Diocesà per a la beatificació de Rafael García Segura i 154 companys sacerdots i seglars de la diòcesi de Lleida.

Nomenament

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:

- **Maria Carmen Girart Medina**, nomenada directora-coordinadora general de la Casa

de l'Església de Lleida (assumint, d'acord amb l'article 18 dels Estatuts de dita entitat, les funcions d'administradora i cap de serveis), amb data 14.09.23.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

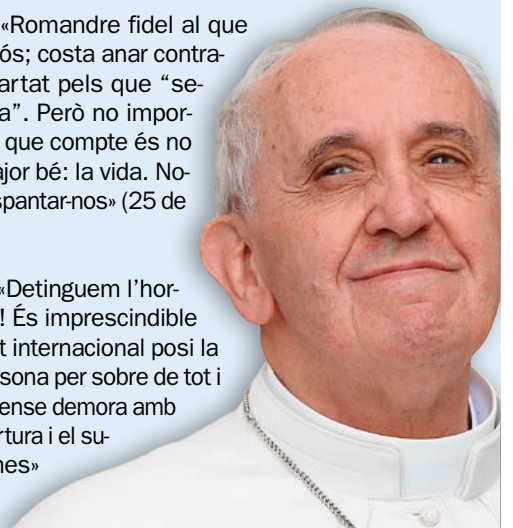

@Pontifex_es: «Quan veiem l'obra de l'Esperit Sant, que és crear l'harmonia de les diferències —no anul·lar-les, no uniformar-les, sinó harmonitzar-les—, comprenem què és la bellesa. La bellesa és aquesta obra de l'Esperit que crea harmonia» (23 de juny).

@Pontifex_es: «El secret de la vida dels sants és la familiaritat amb Déu i la confiança en Ell, que creix en ells i fa cada vegada més fàcil reconèixer el que agrada al Senyor. Aquesta familiaritat venç la por o el dubte que la seva voluntat no sigui pel nostre bé» (24 de juny).

@Pontifex_es: «Romandre fidel al que importa és costós; costa anar contrari, ser apartat pels que "segueixen la moda". Però no importa, Jesús diu: el que compte és no malgastar el major bé: la vida. Només això ha d'espantar-nos» (25 de juny).

@Pontifex_es: «Detinguem l'horror de la tortura! És imprescindible que la comunitat internacional posi la dignitat de la persona per sobre de tot i es comprometi sense demora amb l'abolició de la tortura i el suport a les víctimes» (26 de juny).

Les relíquies de santa Teresa de Lisieux a Lleida

El Santuari de Santa Teresina de Lleida va acollir, el passat 22 d'octubre, la visita de les relíquies de santa Teresa de Lisieux. Aquestes relíquies, que ja van passar per Lleida el mes de gener procedents d'un pelegrinatge per diferents punts de Catalunya, van arribar a un quart de deu del matí i a dos quarts es va celebrar una missa. Posteriorment, i durant la celebració de la Diada de zeladors i subscriptors, es va fer una acollida als pelegrins, un recital de Sylvie Buisset i, a les 12.30 h, una missa solemne amb les relíquies presidida pel bisbe Salvador. Ja a la tarda, es van traslladar les relíquies de la santa al convent de les Carme-

lites Descalces de Lleida, per tornar a santa Teresina per una darrera missa a les 19.30 h, abans de la seva partida de la ciutat, completant una jornada intensa.

Benedicció de la nova capella d'Almenar

El bisbe Salvador va beneir, el passat 22 d'octubre, la nova capella dedicada a la Mare de Déu de Montserrat que ha impulsat la comunitat parroquial d'Almenar a la part baixa del poble. Aquesta capella permetrà complementar l'espai celebratiu de l'Església parroquial de l'Assumpció de Nostra Senyora per a les celebracions d'entre setmana i algunes dels diumenges.

La benedicció es va dur a terme en el decurs de la celebració eucarística, concelebrada pel bisbe Salvador i Mn. Joan Blaj, nou rector de la parròquia. El nou espai va ser promogut des de fa uns mesos per l'anterior rector, Mn. Xavier Navarro, l'animadora de comunitat Montserrat Sánchez i l'equip del consell de pastoral de la parròquia.

En l'acte hi va participar Amadeu Bonet i Boldú que ha estat el responsable del disseny i construcció del mobiliari litúrgic, així com d'elements litúrgics tals com una creu amb el Crist ressuscitat, una custòdia per a l'adoració del Santíssim, i un via crucis de 15 estacions. La darrera intervenció ha estat la construcció d'uns vitralls en els finestrals de la capella.

Jornada de Franciscanisme sobre els 800 anys de pessebres

L'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir, els passats 20 i 21 d'octubre, la celebració d'una Jornada de Franciscanisme organitzada pels terciaris franciscans. Les sessions es van iniciar amb la ponència de Julián Fernández Rebollo, professor de secundària i membre de la junta de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, sobre «Religiositat popular: Una oportunitat d'evangelització». A la jornada de cloenda fou el P. Joaquim Recasens, darrer guardià del convent dels franciscans de Lleida, qui va parlar sobre «Greccio i la realitat de

l'Encarnació» i el president dels pessebristes de Lleida, Jordi Curcó, va parlar dels 800 anys de presència del Pessebre des de la primera representació del naixement feta per sant Francesc el 1223.

REFLEXIONS

Responsabilitats joioses

La reunió del patronat d'una fundació acaba abans de l'hora prevista. Un dels membres del patronat digué al seu veí de taula: «Aprofitaré aquests tres quarts d'hora per anar a veure la mare a la residència on ara viu. És a prop, li donaré una sorpresa. Es posarà molt contenta». Qui així parlava és un important executiu, ben situat en el món empresarial. Prestigiats pel seu bon fer laboral i pel seu fer personal. La mare, fins fa ben poc, vivia sola, on sempre ha viscut, la llar que va bastir amb el seu marit, la llar on els fills van créixer, l'acompanyaven unes cuidadores que es tornaven i en tenien cura. Darrerament ha anat perdent facultats acceleradament i els metges i la realitat quotidiana aconsellaren anar a la residència. Els fills dubtaren però, finalment, acceptaren el parer dels facultatius i la nova realitat que s'anava imposant. Des que es prengué la decisió, no sense dolor, tota la família ha procurat que l'àvia se senti acompanyada en aquest moment vital. Rep moltes visites dels fills, dels nets i dels besnets. Hi saben ser quan convé i, també, deixar-la en mans dels especialistes quan així ho requereix la situació. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9).

Els fills tenim un deure especial d'agraïment cap aquells dels quals hem rebut el do de la vida, el do de la fe i tan d'amor i dedicació. També unes responsabilitats materials i morals davant les limitacions i les malalties, les lleus i les complexes o greus, sense negligir la resposta a les limitacions pròpies de la fragilitat de l'edat, la solitud del moment o l'angoixa que reclamen reconfort, pau i coratge per assumir la mateixa vellesa i el que comporta.

Fer de la tendresa un llenguatge agraït, que neixi de la gratuïtat. Gratuïtament ho vàrem rebre tot d'ells, gratuïtament els hi retornem el que està al nostre abast generós. Tot sota la llei de l'Amor, l'amor dels pares, l'amor del qui tot ho embolcalla. «Em mantinc en pau, tinc l'ànima serena; com un infant a la falda de la mare, com un petit infant se sent la meua ànima» (Sl 131,2).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Serapi, primer màrtir,

mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimecres [Sa 6,1-11 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

16. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg.

cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Dissabte [Sa 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

Diurne XXXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Ens anem atansant a l'acabament de l'any litúrgic i això ens fa pensar en el final de la nostra vida. En aquest sentit podem entendre la paràbola de l'evangeli on hi ha dos grups de persones, unes que estan preparades quan arriba el nuvi i altres que no: *N'hi havia cinc de prudentes i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla.* Malgrat la trigança del nuvi, en el moment que arriba, aquelles persones que han escoltat i han posat en pràctica les paraules de Jesús que es poden resumir en el manament de l'amor, estan preparades i poden acompanyar el nuvi: *Les que estaven a punt entraren amb ell a la festa.* Aquestes són les noies prudentes, les que han pensat que tal vegada el nuvi pot trigar i s'hi han preparat, perquè pot arribar un moment que sigui ja massa tard. *Finalment arribaren també les altres i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec.* No van poder entrar. Per això les paraules finals de l'evangeli: *Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.* No podem pensar a preparar-nos quan sapiguem el moment final de la nostra vida: serà massa tard. Ens cal portar una vida cristiana en tot moment. Aquesta és l'autèntica saviesa de què parla la primera lectura: és saviesa perquè ens permetrà entrar a la festa de bodes, a l'alegria del banquet. La saviesa, tanmateix, cal buscar-la: *Els qui l'estimen arriben fàcilment a contemplar-la: ella mateix es fa conèixer als qui la desitgen... per trobar-la hi ha qui passa nits en vetlla...* De la festa al final dels temps ens en parla Pau: *Tal com creiem que Jesucrist morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.* Això sí: si estem preparats; *els qui han mort en Crist ressuscitaran.* L'oli del seguiment del Crist és individual, no el podem donar als altres, cadascú s'ha de proveir del propi oli. Hem d'estar preparats sempre per a la gran festa a la que ens convida del Senyor.

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi triguava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudentes els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»